

ԱՍՏԻՖ, = լաֆֆ, աղուոր, քայր, վայելուչ, շնորհակալ. «գու ես լեզուով լատիֆ եւ մտաւք արթուն», Բ., 83:

ԽԱՍՐԱԹ, տեւ ՀԱՍՐԱԹ:

ԿԱՓԱՑ, = Կաֆէ (كافه) յանդ սոսանաւորի. յետինք կ'իմանան՝ նոյնպիսի զ Կաֆական գրութիւն. Կ.:

ՀԱՍԻՒԹ, = Խաֆէթ. յատկութիւն, սեպհակա- նութիւն. «ձու Հաֆաթն է շատ», Կ.:

ՀԱՍՐԱԹ, = հաֆթ, կարօտ, անձկութիւն. «բամբ թաշուք երկիցն քեզ Հաֆաթ է», Բ., 132:

ՂԱՐԻՊ, ՂԱՐԻՊՈՒԹԻՒՆ, = գրէպ. պանդուխտ, նեղգէշ:

ՂԱՓԱՋ, = Կաֆէ. վանդակ, դառադիղք. Է.:

ՂԱԹԻՐԻ, = Կաֆէ, տաղարկ. Բ., 28:

ՂԱԹԱՍԵ, = Կաֆէ. տիրութիւն, տրամութիւն. նեղութիւն, անձկութիւն. Թ., 40:

ՂԲԱՐ, = Կաֆէ (قار), կայք, դադար. Հանգիստ, հանգարտութիւն. ասկէ Կաֆէթիւն, բնակիլ, հաստատուիլ. «որ գայ վարդըն սիրով առնէ ինձ դար», Բ., 34:

ՄԱՐՂԻՍԱՀԱՐ, Կ. Գարգիլ-Էնէր (مرغرج) թաշուտ առաւօտու, ստիպի. «ով քաղդրամայն մեր- ղիսհար», Գ., 45:

ՀԱՐԱԸ, Կ. լաֆու, վաշ, լաւ, ապրիս եւն, bravo! «որ քեզ ասն յովով շաքաշ», Կ.:

ՀԱՏԼԸԼ, Կ. լաֆու, ուրախութիւն, ցնծութիւն, զուարթականութիւն. «շաղլուկ կենէ ի վայ վարդուն», 40, 10:

ՀԱՐԱԸԼ, Կ. Կաֆէթի, շատ նուրբ բանուած պա- ստիկ տեսակ մը. Կ.:

ՀԱԼ, Կ. շահ, թագաւոր. 32, 41:

ՀԻՐԻՆ, Կ. Կաֆէ, քաղցր, անոյշ, գեղեցիկ. «Զերին լեզու», Բ., 91. «Զերին շարաթ կապէ», Կ.:

ՊԵՏ, Կ. Կաֆէ. գաշ. կամ Կ. Կաֆէ. արագ. փութով. «Սքանդար գու քեզ պէտ արայ», Կ.:

ՋԱԿԱՊ, = Կաֆէ (جاف) պատասխան. «Զուսպ կու տայ ինքն յամեն գամ», Գ., 55:

ԻՆԵԿ, Կ. Կաֆէ, գոյն. Բ., 114:

ՍԱԿԱԹ, = Կաֆէ. սատաթ. Բ., 113:

ՍԱԼԱՄ, = Կաֆէ, ողջն. «սալամ գուզայ տարան վարդին», Գ., 16:

ՍԱՏԱԼԱԿԱՆ, Կ. Կաֆէ-Կաֆէ, խտաւոր. «Թշուա- ռարախու ու սախտադիլ», Կ.:

ՍԱՀԱՐԱՑ, = Կաֆէ, գաշ, բացալայր, «շըլի լեռունքդ՝ Է յամեն սահայ», Գ., 9:

ՍԱՊՐ, Կ. Կաֆէ, հալուէ (aloes), ցմախ, գառն տունկ մը. «նա սապ ու լեղ», Բ., 33:

ՍԱՐԱՏԱԿԱՆԱՑ, = Կաֆէ. խեչփառ, խեց- գետին աստեղաւոր. Կ.:

ՍԱԻՉ, Կ. Կաֆէ. մեղք, յանցանք. «զիս մի խոցեր զու առանց սուշ», Գ., 32: Թերեւս այսպէս կարգալու է Կաֆէ. Երգ. Ժ. 13. հու- ռաւն, որ անիմանալի մնացած է:

ՓԱՐԳԻ, Կ. Կաֆէ. վարագոյր. Բ., 15:

ՔԱՓԱՐԻ, Կ. Կաֆէ, քաֆուր, սպիտակ անու- շահոտ խեղ մը, որուն սպիտակութիւնը բանաստեղծը կ'առնուն նմանութեան. ուրեմն հոս Կաֆէ-Կաֆէ, սպիտակ անուշահոտ վարդ. Գ. Է:

ՖԻՂԱՆ, Ֆըղան, Կ. ֆիղան ազգակ, գոյում. «գար եւ ֆիղան կանչմ», Բ., 22. Գ., 17:

Հ. Ն. ԱՍՐԻՆԸՆ

«Հանդիս Ամսորեայ, Ի պատուական խմբագրա- թեան».

Սոյն նոյն. ամսու (Թ. 11) Հանդիսիս Մա- տենագրական բաժնին մէջ «Կաֆէ»-ի պարս- իսկ Մեշնէ Ալթիստիքէն է Ջաֆէ-Կաֆէ վերտա- առութեամբ քերթուած մը երեցաւ որուն մէջ մի քանի բառեր եւ աստուածներ նշմարեցի բառական միւլ, որոց մասին անօրուտ շմարեցայ Հաղորդել իմ Հայեացքներս, նիւթին աւելի պարզաբանութեանը համար. Թերեւս ուրիշ հե- տաբերութիւններ ալ գտնուին:

Առաջին ուշագրութիւն հրաւիրող բառն է titire, «Կաֆայը»:

Սա թուի լինել ինձ ար. Կաֆէ որ թէեւ ան- ձուկ մօտ «յանգ» կը նշանակէ բայց առ հասա- րակ ո՛ր եւ է շափեալ բանի համար կը գործածուի, «քերթած» կամ «ստանաւորի մօտ»: Անկարելի է այս տեղ այլապէս առնուլ կամ խմանալ այս բառը:

Բ. 3. Հատուածի վերջին տողին մէջ կը հանդիպինք «շաքաշ» բառի մը որ մի այլ բն- թեցւածի մէջ «շապաշ» կը տեսնենք: Տեղը եւ իմաստի յարակցութիւնը կը պահանջէր «Սպաս» (سپاس), գոհութիւն եւ գրուածքի եւ գովք կամ աւելի Զիշը نجات մօտ: Եւ հեղինակէն գործածուած լաֆու ալ կարծեմ որչա՛ս այս աղան է զոր քիչ մը շարժեալ եւ յանգի բերելու համար: Գ. Հատուածին 16 տողին մէջ կը տեսնուի «Թալաւաւարախու ու սախտադիլ» զոր Varianteը կը գտնէ «Թալաւաւարախու սախտադիլ»: Ուղիղը այս վերջինը կը թուի ինձ, միայն թէ բառից խառնակուած կայ, զոր կ'ուզէմ այսպէս.

«Թալաւաւարախու, սախտադիլ» որը կը պատասխանեն, ուղիղ եւ բանաւոր կերպով, իրենց պարսիկ համազօրներուն՝

رو شرف = ձառադէմ, խոտադէմ, թթու.

تخت = վառ-բախտ, վառաբախտ, բառաբախտ.

دل خست = կարծրասիրտ, քարսիրտ, անողորմ, անողորմ:

Գ. Յաղորդ տողին մէջ կը տեսնենք «Սարա- տեայ» բառ. մը. անշուշտ խեցգետին Համաստե- ղութեան տեղ գրուած է եւ կը պատասխանէ ուրեմն ար. سارطان: Այլ թէ Զաշ (սարաւան) է պարզապէս, թէ ոչ سارطان: Թերի եւ աղետ ուղղաբանութեամբ, դժուար է որոշել: Ար միայն սակայն այս վերջինին, դիտելով հոս խանդի գերը իբր աստեղաւոր.:

Ե. 8. Հատուածին մէջ կը կարգանք «Ջերմաւ կաշիկի ի յընթեպէ»:

Խօսքին բերումին նայելով «Ընթեպէ» հոս պէտք է ասպնդակ նշանակէ: Ուրեմն ար. بکشد է որ